

De Shelby Boys

Volkert Greveling

Hoofdstuk 1

Ik keek naar de punt van mijn geweer terwijl ik al leunend op de M1 mijn balans probeerde te behouden in het landingsvaartuig.

Het geweer was in plastic verpakt om ervoor te zorgen dat er geen zand in de loop terecht zou komen bij het ontschepen, maar ik vroeg me af of het werkelijk van belang zou zijn.

Het landingsvaartuig schokte op de golven en ik hoorde het water tegen de boeg klotsen terwijl de L.C.A. zich een weg baande over de ruwe zee in de richting van het strand.

Ik was kletsnat door het water wat zich inmiddels in de boot had verzameld en nog steeds leek het alsof iemand met een tuinslang de inhoud van het vaartuig stond nat te sproeien.

Het rook er naar zout en kots en ik had de nodige moeite om niet ook mijn maaginhoud te legen op de bodem van de boot.

Toen ik mijn blik naar beneden richtte zag ik wat stukjes voorbij drijven en dat was dan ook de spreekwoordelijke druppel voor mij. Ik voelde de opwelling en was niet bij machte een van de kotszakjes te pakken die ze bij de inscheping hadden uitgereikt.

Ik maakte me zo klein mogelijk en leegde mijn maag op de bodem van de boot. Gedeeltelijk over mijn schoenen, maar ik had nog wel de verantwoordelijkheid van geest om niet mijn buurman onder te spugen.

Toen ik omhoog kwam keek ik heel even opzij naar het bleke gezicht van Joe. Hij had het net zo moeilijk als ik en keek stug voor zich uit.

Zijn gezicht was bleek, haast wit en zijn lippen trilden terwijl hij net als ik zijn M1 krampachtig vasthield.

Links en rechts waren de braakgeluiden te horen van de Rangers die zich bij mij in het vaartuig bevonden.

Op het troepentransportschip waren ze iets te uitbundig geweest met het ontbijt.

Op het moment van uitgifte leek het een goed idee om de manschappen gebakken worst en bonen voor te zetten, maar nu bleek dat het niet de beste samenstelling voor een ontbijt was geweest.

Een enkeling die weinig had gegeten en zich niet had gewaagd aan het rijke ontbijt bleek de juiste keuze te hebben gemaakt.

Ik had het idee dat een volle maag mij de minste problemen zou bezorgen, maar ik had nu spijt als haren op mijn hoofd. Zeeziekte was nou eenmaal erg vervelend en diegene die het al eens heeft meegemaakt, weet hoe ziek je je kan voelen op zo'n moment.

Je zou willen dat je dood bent, want zo ziek voel je je, alleen was er in dit geval een reële kans dat je werkelijk zou komen te overlijden en daarom had je de focus alweer snel op datgene waar het om ging. Een aanval op bezet Europa.

Ik veegde mijn mond schoon met de vlakke kant van mijn hand en zag dat er zich nog hele bonen in het braaksel bevonden die van links naar rechts dobberden op het zoute laagje water dat zich in het landingsvaartuig bevond.

Eigenlijk was het te idioot voor woorden dat je je op zo'n moment als dat bezig kon houden met zulke flutiliteiten, maar rationeel konden je gedachten natuurlijk ook niet zijn vlak voor de ontscheping op een vijandelijke kust.

In de verte was het snelle geratel van een Duits machinegeweer hoorbaar. Het klonk als een ritssluiting die open en dicht werd getrokken. De salvo's duurden zo'n twee

seconden, maar ik wist dat ze ons de nodige schade konden berokkenen.

De MG 42 was het snelst vurende machinegeweer ter wereld en kon tot twaalfhonderd kogels per minuut afvuren, daarbij kwam dat het zich in de handen van de vijand bevond.

Ik keek omhoog of ik iets op kon vangen van de granaten die afkomstig waren van de geallieerde schepen achter ons. Het suizen en fluiten in de richting van de kust gaf me een goed en geruststellend gevoel, alleen wist ik toen nog niet dat veel granaten hun doel zouden missen.

Af en toe was er een tik hoorbaar op de zij- of voorkant van het vaartuig als gevolg van vijandelijke kogels die werden afgevuurd in de richting van de naderende vijand.

Hoe dichter de boot bij de kust kwam hoe intensiever het vijandelijke vuur leek.

Mortiergranaten die het water raakten veroorzaakten een diepe plof gevolgd door een explosie en een waterfontein die meters de lucht in werd geslingerd.

De rangers in het vaartuig doken in elkaar bij elke explosie. Het was een instinctieve beweging, want ze werden beschermd door de zijwand van het L.C.A. en bij een directe treffer zou hen toch niets kunnen helpen.

Voor mij zat een katholieke jongen die een kruisje sloeg omdat hij op het punt stond zijn leven in de waagschaal te gaan zetten voor zijn vaderland.

Ik kon niet op zijn naam komen. Verrek hoe heette die jongen nou? Ik was het helemaal kwijt, maar probeerde het wel van me af te zetten. Everett nog wat was zijn naam. Het bleef maar door mijn hoofd malen, totdat ik mijn hoofd schudde en de andere kant op keek.

Mijn luitenant deed een poging over de rand van het vaartuig te kijken om zich zo een beeld te kunnen vormen van de situatie op het strand, maar hij trok zijn hoofd weer snel in toen er een granaat naast de boot onplofte.

De waterverplaatsing deed het vaartuig naar rechts schommelen en de stuurman had de nodige moeite het schip weer terug op koers te krijgen.

De scheepsmotor ronkte en de dieseldampen die daarbij vrij kwamen leken zich op te hopen in het binnenste van het vaartuig waar ze zich vermengden met de weeïge geur van het braaksel en het zilte water.

Ik probeerde naar verse lucht te happen om maar niet de vieze stank te hoeven inademen, maar doordat de boot vol was en er niet al teveel ruimte was voor beweging, leek dat een onmogelijke taak.

Een van de rangers hing met zijn hoofd over de rand van het vaartuig om er maar voor te zorgen dat hij zich niet over hoefde te geven aan het misselijkheidsgevoel.

Plots werd zijn hoofd weggeslagen door een kogel die zijn helm aan de zijkant penetreerde alsof het een papieren bekertje was.

Zijn lichaam zakte in elkaar en gleed via de wand van het vaartuig terug tot op de bodem van de boot waar het tot afgrijzen van zijn kameraden rechtop werd gehouden door de lichamen van twee andere soldaten die geen kant op konden.

“Hou je hoofden laag”, schreeuwde de Luitenant.

Het was een overbodige opmerking, want het merendeel dook in elkaar bij het zien van hun dode kameraad.

Ineens leek het of de meesten tot het besef kwamen dat ze dit wel eens niet zouden kunnen overleven.

Een lichte paniek maakte zich meester van een aantal, maar hun training en het feit dat ze ranger waren zorgde ervoor dat ze zichzelf in de hand konden houden.

Ik zuchtte diep en was blij dat ik had overgegeven, want ik voelde me wat beter nadat ik mezelf leeg gekotst had.

Ik klikte mijn veldfles uit de houder en schroefde de dop eraf, waarna ik een slokje nam.

Ik spoelde mijn mond en spuugde het weer uit, waarna ik een slok nam en het doorslikte.

Met trillende handen schroefde ik de dop er weer op en schoof ik de fles in de stoffen houder die aan mijn riem hing.

Ik ademde diep uit om mezelf een soort van peptalk te geven en om ervoor te zorgen dat ik niet in paniek zou raken op het moment dat de laadklep naar beneden zou gaan.

Het was heftig buiten en als we al heelhuids de kust zouden bereiken zou de hel losbarsten. Zoveel was zeker.

Joe was nog steeds stil en zijn ogen stonden wijd open.

Zijn gezicht was wit en zijn lippen trilden, maar hij hield zichzelf in bedwang net als de rest van zijn lotgenoten.

Ik keek naar de verschillende gezichten en zag dat een van hen zich zenuwachtig gedroeg, waarbij zijn hoofd van links naar rechts schoot.

De peletonssergeant die naast hem zat greep zijn arm en keek hem doordringend aan, waarbij hij niets zei.

De bewuste ranger herpakte zich en richtte zijn blik weer op de laadklep die spoedig naar beneden zou vallen.

Ik keek naar de sergeant die al wat langer bij de rangers zat.

Hij was overgeplaatst en had gevochten in Italië wat hem tot een van de meest ervaren mannen in het vaartuig maakte.

Hij keek om alsof hij wist dat hij bekeken werd, waarbij zijn blik de mijne kruiste.

Ik knikte hem toe, omdat ik zijn blik niet kon ontwijken. Hij knikte terug waarbij hij zijn vuist balde en hem in de lucht stak. Hij wist hoe hij zijn mannen moest motiveren.

Zijn mond vertoonde een grimmige grimas om mij te laten zien dat hij schijt had aan datgene wat zich buiten het vaartuig afspeelde.

Waarschijnlijk had hij lang geleden al geaccepteerd dat iedere nieuwe dag wel eens de laatste van zijn leven kon zijn.

De tikken aan de buitenkant van het vaartuig werden talrijker wat erop duidde dat ze hun bestemming bijna bereikt hadden.

Ik bleef laag en nam niet het risico om over de rand van het vaartuig te kijken om te zien waar we ons bevonden.

Er was niemand die ook maar op het idee kwam om een kijkje te gaan nemen, want de dode ranger in het ruim waarschuwde hen om een poging te gaan ondernemen.

Over zijn gezicht liep een straaltje bloed dat onder de helm vandaan kwam en zich via de hals in het jasje leek te verzamelen, waar zich een steeds groter wordende vlek vormde.

Hij zat half in een onnatuurlijke houding en de soldaat die zich achter hem bevond probeerde bij hem vandaan te blijven alsof hij een besmettelijke ziekte had.

Elke keer als de voorkant van de boot naar beneden ging, leek het alsof hij in de richting van zijn dode wapenbroeder werd getrokken en er was niets wat hij er tegen kon doen.

Het landingsvaartuig begon minder te schommelen. Dat en het feit dat de explosies en het machinegeweervuur beter hoorbaar werden, betekende dat ze zich vlak voor het strand bevonden.

Er was een spanning voelbaar die zich steeds meer leek te openbaren. Nu ging het gebeuren en alle dertig man in het vaartuig maakten zich klaar om van de laadklep af te rennen, zodra de klep naar beneden zou gaan.

“Mannen, maak je klaar”, schreeuwde de luitenant.

Ik zag de sergeant gaan verzitten. Hij wist wat er zou gaan gebeuren, want hij had de landingen in Noord Afrika bij “Operatie Toorts” al meegemaakt.

Vanuit mijn ooghoek hield ik hem in de gaten. Ik bestudeerde zijn bewegingen want hij had het al die tijd overleefd en dat betekende toch wel iets.

Ik zette mij schrap en tikte Joe nog eens aan om ervoor te zorgen dat hij alert was en niet apatisch zou reageren.

Joe leek wakker geschud uit zijn gedachten en keek mij verbaasd aan, maar de blik die hij op dat moment in zijn ogen had vertelde mij dat hij een betrouwbare factor zou zijn binnen de groep.

Achter mij hoorde ik de stuurman van het vaartuig schreeuwen.

“Nog een paar meter mannen, zet je schrap”.

Met een schrapend, zanderig geluid begon de bodem van de L.C.A. contact te maken met het strand van Normandie totdat hij met een schok tot stilstand kwam.

De laadklep die door twee kettingen vast werd gehouden kwam met een ratelend geluid naar beneden tot hij in het zoute water van de Atlantische Oceaan plonste.

Hoofdstuk 2

Ik opende mijn ogen en zag een straaltje licht door de gordijnen schijnen. Ik trok de gordijnen iets verder open en probeerde naar buiten te kijken, maar toen dat niet lukte liet ik mij met een diepe zucht weer achterover vallen op mijn kussen.

De zon scheen voluit, wat betekende dat het al wat later op de ochtend moest zijn.

Het was niets voor mij, omdat ik meestal voor dag en dauw al wakker was, maar gisteren was het wat later geworden omdat we de bioscoop bezocht hadden.

De nieuwste Tarzan film met Johnny Weissmuller draaide in de plaatselijke bioscoop en ik was met mijn twee beste vrienden naar Tullahoma gereden om hem te gaan zien.

Het was een spektakelfilm tot en met, omdat Tarzan het in deze film moest opnemen tegen een stel Nazi's.

De Verenigde Staten waren in de ban van de oorlog die in Europa, Azië en Afrika woedde en het was overal in terug te vinden, zelfs in de films die in deze tijd gemaakt werden.

Als hij oud genoeg was zou ook hij zich aan gaan melden voor de strijd waarin zijn land verweekt was.

Ik was zeventien, te jong dus, maar voor mijn leeftijd zag ik er wel ouder uit.

Gisteren op de weg terug had ik het nog besproken met mijn vrienden, die hetzelfde voornemen hadden als ik.

Joe was al 18 en Tim zou morgen 18 worden. Ik moest nog twee maandjes wachten, voordat ze gezamenlijk naar het rekruteringsbureau zouden gaan.

Joe stond al geregistreerd om opgeroepen te gaan worden, maar hij had nog niets gehoord en we hoopten natuurlijk dat we gezamenlijk dienst konden nemen.

Mijn ouders zouden het er waarschijnlijk niet mee eens zijn en ik durfde het onderwerp ook niet zo goed te bespreken als ze met elkaar waren.

Mijn vader was erg patriotisch, maar als het op zijn kinderen aankwam kon hij erg beschermend zijn. Het was dan ook niet te voorspellen hoe hij hierop zou reageren.

Mijn moeder had haar kinderen het liefst bij zich in de buurt en voor haar was het dan ook geen onderwerp van gesprek, maar daar zou iedere moeder zo over denken.

Mijn ouders waren gewone mensen en zij stelden hun hele leven in dienst van het gezin.

Mijn vader werkte in de stad bij de Shelbyville Harness Company waar hij na zijn Highschool periode was gaan werken.

Ondanks zijn wens om iets anders te gaan doen, was het er nooit van gekomen en werkte hij nog steeds bij een van de oudste bedrijven in Shelbyville.

Hij had zich er mee verzoend zo leek het en langzaam aan had hij de interesse verloren om naar iets anders op zoek te gaan. Waarschijnlijk waren het vaderschap en het feit dat er geld in het laatje moest komen er mede de oorzaak van dat hij hier nooit was weggegaan.

De economie was in de oorlog tot een dieptepunt gedaald en de banen lagen dan ook niet voor het oprapen.

Mijn moeder werkte in een restaurant in Shelbyville om het inkomen iets op te vijzelen en om er zo voor te zorgen dat ze hun kinderen de nodige zorg konden verschaffen. Ze hielp ook

nog een paar ochtenden mee in de Piggly-Wiggly als de kruidenierswinkel gevuld moest worden.

Tezamen met het huishouden was het een hele opgave, maar ze konden het geld goed gebruiken.

Mijn oudste broer zat in het leger en had zich vrijwillig gemeld toen hij achttien werd.

Het was het jaar dat Japan door hun brute aanval op Pearl Harbour in oorlog kwam met de Verenigde Staten.

Stephen was verslagen door het nieuws wat uit de radio galmde. Hij hoorde de toespraak van President Roosevelt en was vastbesloten zijn steentje te gaan bijdragen aan de oorlog.

De volgende dag meldde hij zich bij het rekruteringsbureau in Tullahoma om te gaan vechten tegen de jappers, maar twee dagen later bereikte de gekte zijn hoogtepunt toen Duitsland en Italië de oorlog verklaarden aan de Verenigde Staten, waardoor hij net zo goed in Europa terecht kon komen.

Zijn broer was een erg atletische jongen die gescout was voor de Minors om Baseball te gaan spelen bij een van de grotere clubs.

Mede door zijn goede conditie was hij binnen zijn legeropleiding een van de besten van zijn klas en het duurde dan ook niet lang voordat hij gevraagd werd voor de Rangers.

De Rangers werden toendertijd beschouwd als de beste Amerikaanse eenheden die er waren.

Ze hadden zich weten te onderscheiden in de oorlog, met name in Noord Afrika waar het Afrika Korps van Rommel het steeds zwaarder begon te krijgen.

Doordat Hitler zijn blik op Rusland gevestigd had was het voor de Duitse troepen in Afrika moeilijk om versterking, voorraden en materiaal aan te voeren.

Dit zou er voor zorgen dat ze de grip op het Afrikaanse continent zouden gaan verliezen.

Zo af en toe bereikte hen een bericht van Stephen die hen vertelde over het leven in het leger, zonder teveel uit te wijden over de strategie die gevolgd werd.

Brieven werden destijds gecensureerd op inhoud om de vijand niet de informatie te verschaffen die ze nodig konden hebben, dus vaak gingen de brieven over zijn kameraden binnen het peloton en vroeg hij honderduit over hetgene zich in Shelbyville afspeelde.

Over zijn vrienden daar, over het baseball over de zaken die hem interesseerden toen hij nog thuis woonde. Aan alles was terug te lezen dat hij thuis miste.

Net als ik was Stephen opgegroeid in Shelbyville County.

Hij was nooit verder geweest als Tullahoma ondanks zijn wens om zowel de Oost- als de Westkust te bezoeken.

Nu was hij echter verder gereisd dan dat hij ooit had durven dromen. Het Amerikaanse leger had hem verder gebracht dan Tullahoma en het zag er naar uit dat hij nog meer plaatsen zou gaan bezoeken in Afrika en misschien wel Europa.

Ik benijdde mijn oudere broer en net als ik waren mijn ouders erg trots op hetgene hij bereikt had.

Als er weer een brief arriveerde las mijn vader hem voor terwijl we aan de keukentafel koffie dronken.

Ik mijmerde dan over waar hij zat en het verstevigde mijn gevoel om in het leger te gaan zodra de tijd rijp was.

Mijn moeder had altijd een bezorgde blik als mijn vader aan het voorlezen was. Ze wist zich vaak geen houding te geven en aan alles was te zien dat ze zich zorgen maakte.

Ze zou me nooit laten gaan, zoveel was wel duidelijk geworden. Het risico dat ze twee kinderen kwijt zou kunnen raken aan de oorlog was iets waar ze niet mee om kon gaan. Af en toe verscheen er een zenuwachtig lachje op haar gezicht alsof ze daarmee wilde laten zien dat het goed was, maar mijn vader en ik wisten wel beter.

Mijn moeder was een sterke vrouw die haar mannetje stond, maar die moeilijk om kon gaan met situaties waar ze geen invloed op kon uitoefenen.

Ze beseftte dat de oorlog een dreiging vormde voor haar oudste zoon en ze kon het niet loslaten.

Iedere keer verstrakte ze als ze de postbode aan zag komen lopen.

Veel post kregen ze niet, omdat de meeste familie in de omgeving woonde, dus als de postbode iets in de brievenbus schoof die aan het einde van de oprijlaan stond, wist ze dat het van Stephen kon zijn of van het leger.

Als ze dan de hanepoten van haar zoon voorop de enveloppe zag staan was ze weer gerustgesteld, omdat haar zoon dan nog leefde.

Iedere andere brief, met name die van het Ministerie van Oorlog, durfde ze niet te openen omdat ze bang was voor de inhoud ervan.

Ik richtte mij op en zat rechtop op mijn bed om me nog maar eens goed uit te rekken.

Het was voorjaarsvakantie, dus hoefde ik niet naar school.

Ik zat in het laatste jaar van de Highschool en was druk bezig me te gaan voorbereiden op een vervolgopleiding.

Voor mij hoefde het niet zo, want ik wist wel waar ik mij na de zomervakantie zou bevinden, maar mijn ouders hadden mij gestimuleerd om mezelf te gaan inschrijven voor een beroepsopleiding.

Aangezien mijn eventuele carrière in het leger haast onbespreekbaar was geworden, had ik me er maar bij neergelegd en een aantal opleidingen aangeschreven om zo de aandacht bij mij weg te nemen.

Er waren momenten dat ik me er erg rot onder voelde, temeer omdat dit mijn grote wens was.

Daartegenover stond dat Stephen wel in het leger was gegaan met goedvinden van mijn ouders, dus waarom zouden ze hem dan niet laten gaan?

Ik begreep wel dat de belasting voor mijn moeder erg zwaar zou worden, maar ik zou voorzichtig zijn en ervoor zorgen dat mij niets zou overkomen. Tim en Joe waren er tenslotte ook nog.

Ondanks dit alles werd er niet over gesproken, waarschijnlijk ook vanwege het feit dat mijn moeder geen confrontatie met mij wilde die ervoor zou kunnen zorgen dat we verder uit elkaar zouden komen te staan.

Ik ging verzitten met mijn benen over de rand van het bed, waarna ik de warmte voelde van een spoortje zonlicht dat door de gordijnen naar binnen scheen.

Ik trok een van de gordijnen verder open en ging staan, waarna ik mijn gezicht bijna tegen het glas drukte om zo zicht te krijgen op de weg die naar Shelbyville leidde.

Het was rustig op straat. Enkele auto's reden in de richting van de stad en een fietser fietste in de richting van hun huis.

Hij herkende in de persoon Adam James. Het was de kok en eigenaar van Adam's Diner die geroemd werd om zijn "Sweet Potato Pie".

Hij kon ook ook een geweldige Appeltaart bakken die de mensen van heinde en verre naar het etablissement trok. Toen Adam langs hun huis fietste zwaaide hij naar hem. Ik had niet door dat ik met ontbloot bovenlijf praktisch tegen het raam geplakt stond.

Schaapachtig lachte ik en zwaaide verlegen terug, om daarna een pas naar achteren te doen.

"Jim, ben je al wakker", klonk het van beneden.

Ik liep naar de deur en opende hem. "Ja Ma", riep ik naar beneden.

Voordat ik de deur weer dicht kon doen klonk mijn moeder weer.

"Je hebt je vader beloofd het hek te schilderen, dus niet te lang blijven lummelen he".

"Nee Ma", antwoordde ik, waarna ik een broek van de grond griste en hem onhandig probeerde aan te trekken.

Nadat ik me een beetje had opgefrist in de badkamer, liep ik naar beneden en vervolgens naar de keuken.

Mijn moeder stond aan het aanrecht wat kopjes af te wassen en ik mompelde een zacht "Goedemorgen Ma", waarna ik haar een kus op haar wang gaf.

Er verscheen een glimlach om haar mond terwijl ze onverstoorbaar door bleef gaan met het afwassen van de paar bordjes en kopjes die er nog stonden.

Ik opende de koelkast en pakte een fles melk, waarna ik mij een beker vol inschonk.

"Er staan nog wat Pancakes voor je op de tafel", zei ze waardoor mijn aandacht naar de keukentafel ging, waar

inderdaad nog een bord stond met wat mijn ontbijt zou gaan worden.

“Is er nog Maple Syrop”, vroeg ik terwijl ik een mes en vork uit de besteklade pakte.

“In de koelkast staat nog wat in dat bruine kannetje”, antwoordde mijn moeder op hetgene ik haar net had gevraagd

Nadat ik de siroop had gepakt zette ik mij aan de tafel, waarna ik mij de Pancakes liet smaken.

Mijn moeder wist hoe je zoiets moest bereiden en het was een wonder dat mijn vader nog wat voor mij had overgelaten. Je kon hem s’ nachts uit zijn bed halen voor deze lekkernij en het was ook iets waar hij nooit genoeg van kon krijgen.

Waarschijnlijk had mijn moeder deze naderhand gebakken, zodat hij er ook nog een paar zou hebben.

Ik overgoot ze met de siroop en smulde van mijn ontbijt, terwijl mijn moeder het aanrecht met een laatste veeg van haar vaatdoekje droog maakte.

Vanuit de keuken had ik zicht op de weg en ik zag Joe het hek openen, waarna hij over ons pad in de richting van de achterdeur liep.

Hij klopte, waarna hij, zonder te wachten, de deur opende en naar binnen kwam.

“Goedemorgen Mevrouw Gibbons”, zei hij, terwijl hij zijn tanden bloot lachte en naar mij knipoogde.

Joe was hier kind aan huis en ze kenden elkaar al vanaf het moment dat ze elkaar ontmoet hadden op de lagere school. Samen met Tim vormden ze een soort van onafscheidelijke drieenheid.

Als je de een tegenkwam kon je er donder op zeggen dat de andere twee in de buurt waren.

Joe was iets langer dan ik en had zwart haar. Hij was wat slungelig in zijn postuur maar hij had een geheel open uiterlijk.

Zijn moeder was italiaans en was getrouwd met een amerikaan die haar ontmoet had toen hij voor zijn werk in de buurt van New York aan de spoorwegen werkte.

Zij was de dochter van het gastgezin waar ze sliepen en van het een kwam het ander, toen hij daar een aantal weken verbleef.

Haar ouders waren erg traditioneel en stonden erop dat er getrouwd werd, voordat ze ook maar verder zouden gaan met elkaar.

Na hun huwelijk reisde ze mee terug naar Shelbyville waar zijn vader een vaste baan had gekregen bij de United States Railway.

Het duurde dan ook niet lang voordat Joe geboren werd, waarna er nog een meisje volgde.

“Zullen we zo eens bij het Militaire Hospitaal gaan kijken, wat net buiten de stad staat?”, vroeg Joe, terwijl hij een stukje Pancake van mijn bord griste en het snel in zijn mond stak.

“Eh, ja is goed hoor”, antwoordde ik, waarna mijn moeder zich omdraaide en mij op een dwingende manier aankeek zonder iets te zeggen.

“Oh ja, vergeten. Ik heb mijn Pa beloofd het hek te schilderen, maar daarna kan het wel hoor”, zei ik half smakkend waarna ik het laatste stukje van mijn ontbijt naar binnen propte.

“Ik kan je wel helpen hoor. Dan zijn we eerder klaar”, zei Joe.

“En als Tim hier ook heen komt zijn we met z’n drieen, dus is het klusje nog sneller geklaard”.

Ik keek hem aan terwijl ik een brede glimlach op mijn gezicht toverde. Dat was weer een meevaller.

Ik had een broertje dood aan schilderen, maar door de drukte op het werk van mijn vader had hij weinig vrije tijd en was het vanzelfsprekend dat ik wat bij het huis zou klussen.

Mijn moeder glimlachte over datgene wat net gezegd was.

“Hoe was de film”, vroeg mijn moeder, terwijl ze de armen over elkaar sloeg en tegen het aanrecht hing.

Voordat ik antwoord kon geven was Joe al begonnen met een ruime samenvatting van de film.

In geuren en kleuren vertelde hij over hoe Tarzan de strijd had aangebonden met de Nazi's.

Mijn moeder kreeg een zorgelijke blik op haar gezicht toen Joe over de Duitsers vertelde, want het versterkte alleen maar het gevoel van de jongens om mee te gaan vechten en dat was wel het laatste wat ze wilde.

Ze zou het liefst de jongens bij zich willen houden in deze moeilijke tijd, maar ze beseftte dat dit een haast onmogelijke opgave zou worden.

Joe bleef maar doorpraten. Ze had amper door wat hij vertelde over de film, omdat haar gedachten afdwaalden naar haar andere zoon die zich midden in het oorlogsgeweld bevond.

Ze schudde het van zich af, omdat Jim haar bekeek en door leek te hebben dat zijn moeder ergens anders was met haar gedachten.

Ze glimlachte en probeerde nog wat op te pikken van wat Joe aan het vertellen was.

“Nou, dat moet wel een spannende film zijn geweest, als ik jullie zo hoor”, zei ze toen Joe klaar was met zijn relaas over de film.

Joe en ik knikten bevestigend, terwijl ik opstond en mijn bordje op het aanrecht zette.

“Nou hup, opschieten, dan hebben jullie nog wat aan de dag”, zei zijn moeder.

“De kwasten en verf staan in de schuur. Oh en Jim..”, zei ze waarna ik me omdraaide en mijn moeder vragend bekeek.

“Probeer niet teveel te knoeien en hou het netjes”.

Ze knipoogde naar me, waarna ze zich omdraaide en het bordje begon af te wassen wat ik voor haar had neergezet.

Het was lekker weer buiten. Het leek een ideale voorjaarsdag te gaan worden.

Het zonnetje scheen en je kon merken dat het elke dag wat warmer aan het worden was.

We liepen door de tuin naar de schuur om de verfbenodigdheden te gaan pakken toen we een luide

“Hoi” achter ons hoorden.

Tim kwam met beide handen in zijn zakken aangeslenterd en lachte schaapachtig naar zijn twee vrienden.

“Fijn he om vakantie te hebben”, zei hij, waarna hij luid gaapte om zo te laten zien dat hij nog niet veel had uitgevreten deze ochtend.

“Eerst verven hoor”, antwoordde ik om er zo voor te zorgen dat ik twee extra handjes zou hebben bij het klusje wat mij anders voor een groot deel van de dag zou gaan bezighouden.

Tim haalde zijn schouders op, alsof hij wilde zeggen dat hem het eender was en liep zonder wat te zeggen zijn vrienden achterna de schuur in.

Joe vertelde hem over het Militaire Hospitaal dat zich aan de rand van Shelbyville bevond.

Tim had er al over gehoord en hij vond het een goed idee om daar straks even een kijkje te gaan nemen.

Er gebeurde niet zoveel in Shelbyville, dus als zich wat nieuws had aangediend waren zij er als de kippen bij.

Ik pakte twee blikken verf en wipte het deksel bij beide blikken eraf.

Joe begon de verf door te roeren en Tim deed hetzelfde in navolging van zijn vriend.

Het hek was niet bijzonder groot, dus het zou hen maar een uurtje of anderhalf gaan kosten, wat betekende dat ze de rest van de middag op pad konden.

Het was een nieuw hek dat zijn vader had geplaatst, waarvoor het behoud nog een laag verf overheen moest.

Met z'n drieën verfdeden we er flink op los en zoals ik al voorspeld had was het inderdaad een klus van een kleine anderhalf uur.

Onderwijl werd er nog even gesproken over de film van gisteren en over hoe goed hij wel niet was.

“Morgen wordt ik achttien, zullen we dan naar Tullahoma rijden om eens bij het rekruteringscentrum langs te gaan”, zei Tim. “Alleen maar voor de lol, bedoel ik, maar we kunnen misschien ook eens kijken wat er zoal mogelijk is.

Joe en ik werden enthousiast over hun eventuele plan en knikten bevestigend op datgene Tim net gezegd had.

“Ik kan de Pickup wel meenemen, maar dan moeten we wel even wat benzine tanken hoor, anders krijg ik gezeik over het gebruik ervan”, voegde hij er nog snel aan toe.

Joe en ik keken elkaar aan en begonnen te lachen. “Ik doneer wel een dubbeltje”, zei Joe, waarna hij een veeg witte verf over zijn wang gesmeerd kreeg van Tim.

Ik schoot in de lach, waarna Joe mij achterna kwam om bij mij hetzelfde voor elkaar te gaan krijgen.

“Jongens, hou het een beetje rustig. Geen rotzooi trappen”, klonk het van de veranda, waar zijn moeder met een wasmand vol natte was de jongens met een strenge blik aankeek, maar zichtbaar moeite had om niet in lachen uit te barsten.

“Er liggen wat appels op de tafel, als jullie zin hebben”, zei ze, waarna ze zich omdraaide en richting de waslijn liep die verderop in de tuin hing.

“Eerst even dit klusje afmaken hoor”, zei ik snel, om er zo voor te zorgen dat Joe en met name Tim aan het verven bleef.

Wat ik had gedacht klopte aardig. Het duurde iets langer dan anderhalf uur, maar toen stond het wit geverfde hek te schitteren in de zon.

Nadat we de boel hadden opgeruimd en nog snel een appel van de fruitschaal hadden gepakt, liep ik naar de schuur om mijn fiets te pakken.

Al kauwend op het stuk fruit fietsten we in de richting van de stad omdat het Evacuatie Hospitaal zich aan de andere kant van de stad moest bevinden.

Het was drukker dan normaal in Shelbyville, dit vanwege de voorjaarsvakantie.

Af en toe staken we onze hand op om iemand te groeten. Het was tenslotte niet zo’n grote stad en degenen die hier al wat langer woonden kenden elkaar dan ook allemaal.

Toen ze langs Adam’s Diner fietsten kwam de geur van versgebakken appeltaart hen al tegemoet.

“Mmmmmm”, zei ik hardop. “Wat ruikt dat toch lekker”.

Tim en Joe konden niet veel anders dan dit beamen, want ook zij waren bekend met de kookkunsten van Adam James. De kok van het eettentje kende de jongens goed, net als hij de meeste mensen van hier kende.

Hij was hier opgegroeid en door de kookkunsten die hij thuis had opgedaan was hij uiteindelijk voor zichzelf begonnen.

Mede door zijn kwaliteiten als kok was het etablissement een begrip geworden in Shelby County en ik was er dan ook vaak te vinden.

Het was een soort van sociaal ontmoetingspunt, waar je koffie kon drinken of een hapje kon eten.

Adam had mij gevraagd of ik nog een baantje zocht, want hij kon wel een keukenhulpje gebruiken.

Ik had hem gezegd dat ik erover na zou denken, maar eigenlijk wist ik wel dat ik het zou gaan doen.

Het was natuurlijk lekker om een zakcentje te verdienen, wat geen overbodige luxe was in deze tijd.

Tim en Joe waren best wel een beetje jaloers geworden toen Adam mij had gevraagd, maar ik was waarschijnlijk de enige met interesse voor zowel het eten als de bereiding.

“Gaan we straks een Colaasje drinken bij Adam’s”, vroeg ik, terwijl ik even op de pedalen ging staan om te zwaaien naar Meneer Harris van de Hardware Store.

Tim en Joe knikten allebei, terwijl ook ze hun hand opstaken om Meneer Harris gedag te zeggen, zei het met iets minder enthousiasme als ik had gedaan.

Harris zwaaide terug nadat hij een zak cement in de bak van zijn Pickup Truck had laten vallen.

Hij keek de jongens na, terwijl hij met een zakdoek zijn bezwete voorhoofd schoon veegde.

Het begon al warmer te worden, terwijl Harris naar boven keek. De zomer zou spoedig zijn intrede doen en de voortekenen waren goed te noemen.

We lieten onze fietsen naar rechts zwenken en fietsten over Depot Street naar de rand van het stadje.

In de verte konden ze de legergroene tenten al zien staan.

Toen ze dichterbij kwamen zagen ze op een van de tenten een doek hangen waarop stond vermeld dat het om het 41^e Evacuation Hospital ging.

Ze hadden een mooie plek uitgezocht om hier de tenten op te slaan.

Duck River maakte hier een bocht en als de zon zou zakken had je hier een fantastisch uitzicht over het landschap.

We traptten op de rem omdat een soldaat hen de weg versperde.

Ze hadden niet gedacht dat dit bewaakt zou worden, maar niets bleek minder waar te zijn.

“Jongens, jullie mogen hier niet komen”, zei de soldaat die waarschijnlijk niet veel ouder was als hen.

Het feit dat hij een geweer vasthield, maakte toch wel enige indruk op ons, zodat het even duurde voordat Tim iets durfde te zeggen.

“Waarom niet”, vroeg hij. “We mogen toch wel over deze weg fietsen”, voegde hij er nog aan toe.

Tim was altijd al wat brutaler geweest als Joe en ik en zelfs de soldaat was overdonderd door de vraag die hem zojuist gesteld was.

“Ehh, nee jullie moeten even om het Bivak heen rijden”, zei hij aarzelend.

“Jij komt hier niet vandaan he”, vroeg ik, om zo het ijs te breken. “Ik hoor het aan je accent. Noordelijke Staten?”.

De soldaat knikte. "Yep, Washington DC", antwoordde hij. Ik stak mijn hand uit, waarna hij de hand vastpakte en hem schudde.

"George" zei hij, waarna hij ook Joe en Tim een hand gaf.

"Zit je hier al lang", vroeg Tim die nieuwsgierig naar het geweer keek.

"Een paar dagen", antwoordde George. "Mijn peloton is tijdelijk belast met de bewaking. Volgende week verschepen ze ons. Waarschijnlijk gaan we naar de Pacific, want een van de andere bataljons zit daar al".

"Maar eh, jongens. Ik moet mijn rondje lopen. Willen jullie om het bivak heen rijden?"

"Ja doen we", antwoordde ik, waarna mijn oog op een aantal verpleegsters viel die aan kwamen lopen.

Zowel wij als ook George vielen stil toen ze langsliepen.

De voorste twee waren al wat ouder, maar de achterste twee waren niet veel ouder dan dat zij waren.

Een van de meisjes keek mij aan, waarbij onze blikken elkaar kruisten.

Het was het mooiste gezichtje dat ik ooit had gezien en ik was dan ook met stomheid geslagen.

Toen de verpleegsters hen waren gepasseerd werd er gelachen, waarna het mooie meisje nogmaals achterom keek op zoek naar mijn blik.

"Dus die mag jij bewaken", zei Tim, waarna hij een lach op zijn gezicht toverde die boekdelen sprak.

Ik keek ze na, volledig onder de indruk van haar verschijning. Het was Joe en Tim niet ontgaan dat ik stil was gevallen en met enige verbazing stonden ze mij te bekijken, waarna ze in lachen uitbarstten.

Ik kleurde rood toen ik doorkreeg dat ik het was die de aanleiding gaf voor het lachen, waarna ik de fiets draaide om vervolgens om het bivak heen te fietsen.

We zeiden George nog even gedag, waarna hij zijn geweer om zijn schouder hing en in tegenover gestelde richting verder ging met zijn bewakingsdienst.

Buiten wat jeeps en trucks was er niet veel te zien in het Kampement.

Het duurde dan ook niet lang of we hadden het wel gezien, waarna we besloten om terug te fietsen naar Shelbyville.

“Colaasje dan maar”, zei Joe, waar door ons bevestigend op werd geantwoord.

Het was inmiddels al halverwege de middag en bij de Diner was het rond deze tijd wat rustiger.

We fietsten door de stad in de richting van Adam’s Diner.

Halverwege zag ik een legerjeep staan die zowel mijn aandacht als die van mijn vrienden opeiste.

We zetten onze fietsen voor het eettentje en liepen naar binnen.

Adam stond achter de toog en was net bezig de Bar een sopbeurt te geven.

Hij keek op terwijl hij gewoon doorging met zijn schoonmaakwerkzaamheden.

“Zo, als je daar de drie Stooges niet hebt”, zei hij lachend, waarbij hij zijn vlakke hand op zijn neus zette en scheel keek.

Adam maakte altijd grappen in de lijn van de drie Stooges en op een of andere manier was het altijd grappig, zoals ook nu.

“Vervelen jullie je?”, vroeg hij, terwijl hij even stopte met poetsen.

“Valt wel mee hoor”, antwoordde Tim behouden, want er zou wel weer wat volgen dacht hij zo.

“Als jullie even de vaat doen, dan trakteer ik straks op een cola”, zei hij waarna hij verder ging zonder een antwoord af te wachten.

“Deal”, zei ik waarna ik mij naar de keuken repte om de borden te gaan wassen.

Joe volgde mij, waarna ook Tim zich naar de keuken begaf om met elkaar de vaat te wassen en af te drogen.

Het was zo gepiept en korte tijd later zaten we van onze cola te genieten, terwijl we aan een tafel bij het raam over de dag van morgen discussieerden.

Adam zette zich bij ons aan tafel en luisterde aandachtig naar wat de jongens te zeggen hadden.

“Heb je nog nagedacht over mijn vraag”, vroeg hij mij op een moment dat het even stil viel aan tafel.

Ik keek hem aan terwijl ik het laatste slokje uit mijn flesje nam.

“Ja, ik wi wel graag een baantje”, antwoordde ik.

“Mooi, dat is dan geregeld. Aanstaande vrijdag beginnen om 5 uur”, zei Adam, waarna hij een klap op de tafel gaf om zo de overeenkomst te bekrachtigen.

Ik was wat overdonderd door dit snelle antwoord, maar ik had er al lang over nagedacht en was tot de conclusie gekomen dat dit me geen windeieren zou gaan leggen.

“Ik ga naar huis jongens”, zei Joe die meteen de daad bij het woord voegde en ging staan.

Tim volgde zijn voorbeeld. “Ja, goed idee. Morgen negen uur bij mij, he”, zei hij terwijl hij achter Joe aan naar buiten liep. Ik pakte de flesjes van tafel en zette ze op de toog, waarna ik Adam gedag zei en ook naar buiten ging.

Toen ik naar buiten liep, zag ik de verpleegster weglopen die ik bij het bivak had gezien.

In een opwelling besloot ik wat te zeggen.

“Hoi”, zei ik, waarna ze zich omdraaide en mij, zo leek het, herkende.

“Oh, hoi”, klonk het aarzelend, terwijl ze stil bleef staan en er een voorzichtige glimlach om haar mond verscheen.

Ik wist niet wat te zeggen, maar besepte wel dat dit een moment was wat ik niet verloren moest laten gaan.

Ze leek haast te wachten op een zet van mij, maar toen die niet kwam, draaide ze zich om om verder te gaan in de richting die ze uitmoest.

“Al lang hier?”, floepte ik eruit, waarna ze zich nogmaals omdraaide en twee stappen in mijn richting deed.

“Een kleine week nu”, antwoordde ze.

Haar stem was zoals ik mij had voorgesteld. Net zo mooi als haar gezicht.

“Nou, welkom in my Hometown”, zei ik, waarna ik mijn hand uitstak als begroeting.

Voorzichtig pakte ze mijn hand en schudde hem zachtjes.

“Jim”, zei ik.

“Emma”, antwoordde ze, terwijl we elkaars handen nog steeds vasthielden.

Toen het besef kwam dat we nog steeds elkaars hand vasthielden, was het al te laat en begonnen we allebei te blozen.

“Ehhh, tja, eh ik... Welkom dan maar”, stotterde ik. “Hier werk ik trouwens, eh.. maar nu nog niet hoor, vrijdag pas”.

Emma begon te lachen waardoor ik nog meer van mijn stuk leek te geraken.

Uiteindelijk besloot ik maar mee te lachen, want er zou toch niets zinnigs over mijn lippen komen.

“Waar zijn je vrienden”, vroeg ze, toen we uitgelachen waren en ik onbeholpen mijn handen in mijn zakken stak.

Ik wist me geen houding te geven en was blij dat ze me iets vroeg.

“Oh, naar huis. Morgen gaan we naar Tullahoma. Naar het Rekruteringsbureau”, voegde ik er aan toe.

“Willen jullie alle drie in het leger”, vroeg ze, waarbij haar gezicht wat vragender werd en er een meer serieuze ondertoon klonk.

“Ja, ik moet nog twee maandjes wachten voordat ik achttien wordt, maar we gaan informeren over hoe en wat de mogelijkheden zijn”.

“Ben je nog maar zeventien?”, vroeg ze, waarna ik mezelf vervloekte dat ik dat gezegd had.

“Ik had je ouder geschat”, om me toch nog het idee te geven dat ze daar niet om gaf.

“Ik ben ook pas achttien hoor”, zei ze, waarbij ze waarschijnlijk doelde op het feit dat dat niets uitmaakte.

“Waar kom je vandaan”, vroeg ik vervolgens, omdat ik een steeds grotere interesse begon te krijgen in deze mooie verschijning die mijn pad had gekruist.

“Dallas, Texas, geboren en getogen”, antwoordde ze.

“Ik ben net klaar met de opleiding en ben hier tijdelijk gestationeerd met mijn onderdeel”.

Ik knikte, dat ik het begrepen had, maar wist niets meer te zeggen, waardoor het gesprek op een of andere manier stil viel.

Van Emma's kant kwam er ook niet veel uit, dus besloot ik om toch maar wat brutaler te worden.

“Ik moet naar huis, maar zie ik je nog?”, vroeg ik haar, waarna haar gezicht iets opfleurde.